

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 18, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:771](#) 30-05-2023

Deelneming aan een terroristische organisatie.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:808](#) 30-05-2023

Gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen als bedoeld in artikel 285 Sr.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:766](#) 30-05-2023

Uitspraak na prejudiciële vragen: is er sprake van een marktdeelnemer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:767](#) 30-05-2023

Is een natuurlijke persoon of rechtspersoon die is betrokken bij het illegaal in de handel brengen van geregistreerde stoffen een marktdeelnemer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:727](#) 30-05-2023

Onjuiste maatstaf bij beoordeling klaagschrift?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:728](#) 30-05-2023

Betrouwbaarheidsverweer: wel of geen uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

RECHTSPRAAK

Betrouwbaarheidsverweer: wel of geen uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

Betrouwbaarheidsverweer: wel of geen uitdrukkelijk onderbouwd standpunt?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met de tweede volzin van het tweede lid van artikel 359 Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging ten aanzien van het onder 2 ten laste gelegde naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de betrouwbaarheid van de verklaring van [aangeefster].

Wat de raadsman van de verdachte op de terechtzitting in hoger beroep naar voren heeft gebracht over onder meer de inhoud en de totstandkoming van de verklaring van [aangeefster] – er kort gezegd op neerkomend dat deze verklaring niet consistent is, dat er geen ondersteunend bewijs is en dat de verdachte daarom moet worden vrijgesproken van feit 2 – kan niet anders worden opgevat dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten ondersteund en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie aan het hof is voorgelegd. Het hof is in zijn uitspraak van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door die verklaring voor het bewijs te gebruiken. In strijd met de tweede volzin van het tweede lid van artikel 359 Sv heeft het hof echter niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 subsidiair ten laste gelegde, de beslissing op de vordering van de benadeelde partij [aangever] en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:728

Zaaknummer: 22/00552

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt en S. van den Akker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onjuiste maatstaf bij beoordeling klaagschrift?

Onjuiste maatstaf bij beoordeling klaagschrift?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van de klacht moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval waarin op grond van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of buiten redelijke twijfel staat dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt. De rechter moet daarvan in zijn beslissing blijk geven. Als die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter ook moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet. (Vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144.)

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift. Dit betekent dat haar beschikking ontoereikend is gemotiveerd. De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend voor zover deze het geld uit de drie (spaar)potten inhoudende bedragen van € 274,92, € 1.477,78 en € 335,77 en het bedrag van € 750 in de portemonnee van klagster betreft, wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Nederland, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:727

Zaaknummer: 22/00529

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C.N. Dalebout

Advocaten: D.L.A.M. Pluijmakers

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Is een natuurlijke persoon of rechtspersoon die is betrokken bij het illegaal in de handel brengen van geregistreerde stoffen een marktdeelnemer?

Is een natuurlijke persoon of rechtspersoon die is betrokken bij het illegaal in de handel brengen van geregistreerde stoffen een marktdeelnemer?

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat de verdachte zich niet schuldig heeft gemaakt aan overtreding van de meldplicht van artikel 8 lid 1 van Verordening 273/2004.

Het relevante juridische kader is weergegeven in het arrest van de Hoge Raad in de samenhangende zaak 20/01829 van 14 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1841, r.o. 3.1.1 tot en met 3.2.2.

Voor de beoordeling van het cassatiemiddel is in het bijzonder artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 van belang. Daarin is een meldplicht opgenomen voor ‘marktdeelnemers’ om voorvallen met betrekking tot geregistreerde stoffen bij de bevoegde autoriteiten te melden. Het gaat daarbij om ‘elk voorval, zoals ongewone orders voor of transacties met in de handel te brengen geregistreerde stoffen, dat erop kan wijzen dat die in de handel te brengen stoffen wellicht worden misbruikt om verdovende middelen of psychotrope stoffen op illegale wijze te vervaardigen’. Het niet voldoen aan deze meldplicht is strafbaar gesteld als economisch delict.

Het begrip ‘marktdeelnemer’ is in artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004 gedefinieerd als ‘elke natuurlijke of rechtspersoon die betrokken is bij het in de handel brengen van geregistreerde stoffen’.

In het onder 1.2 weergegeven arrest heeft het Hof van Justitie uitleg gegeven aan het begrip ‘marktdeelnemer’ als bedoeld in artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004. Deze uitleg houdt in de kern het volgende in. Alleen personen die betrokken zijn bij het binnen een legaal kader in de handel brengen van geregistreerde stoffen, kunnen worden beschouwd als

‘marktdeelnemer’ (overweging 39). De werkingssfeer van Verordening 273/2004 is ook beperkt tot de legale handel in geregistreerde stoffen. Waar het gaat om illegale activiteiten met betrekking tot geregistreerde stoffen, is daarentegen het Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel, van belang (overweging 53). Een natuurlijke persoon of rechtspersoon die in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van in de Europese Unie geregistreerde stoffen, is daarom geen ‘marktdeelnemer’ in de zin van artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004 (overwegingen 55 en 56).

Dit brengt het volgende mee voor gevallen waarin aan de verdachte (mede) is ten laste gelegd dat hij de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 niet heeft nageleefd.

Voor een veroordeling wegens het niet naleven van de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 is vereist dat de verdachte kan worden aangemerkt als ‘marktdeelnemer’. Het begrip ‘marktdeelnemer’ is dus een te bewijzen bestanddeel. Dat bestanddeel kan niet bewezen worden verklaard als komt vast te staan dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van de betreffende geregistreerde stoffen. Daarvan is in ieder geval sprake als de verdachte met betrekking tot de geregistreerde stoffen gedragingen heeft verricht, die een in de Opiumwet strafbaar gesteld feit opleveren. Op deze wijze wordt ook voorkomen dat op een persoon die zich met betrekking tot geregistreerde stoffen schuldig maakt aan een Opiumwetdelict, tevens de meldplicht zoals bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 zou komen te rusten en hij dus het eigen strafbare handelen zou moeten melden.

In het geval dat aan een verdachte zowel het niet voldoen aan de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004, als een Opiumwetdelict met betrekking tot dezelfde geregistreerde stoffen (cumulatief of alternatief) is ten laste gelegd, moet de rechter als eerste beoordelen of dat ten laste gelegde Opiumwetdelict kan worden bewezen verklaard. Als dat het geval is, heeft dat immers tot gevolg dat de verdachte niet kan worden aangemerkt als ‘marktdeelnemer’ in de zin van artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004.

Als aan een verdachte uitsluitend het niet voldoen aan de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 is ten laste gelegd, kan het bestanddeel ‘marktdeelnemer’ niet worden bewezen verklaard als komt vast staan – gelet op wat daarover rechtstreeks uit de bewijsvoering volgt dan wel door of namens de verdachte met voldoende concretisering is aangevoerd – dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van geregistreerde stoffen.

Het hof heeft over het onder 1 bewezen verklaarde feit vastgesteld dat de verdachte, tezamen met een ander of anderen, Opiumwetdelicten heeft voorbereid dan wel bevorderd, door via een tussenpersoon chemicaliën te bestellen bij een chemisch bedrijf in Luik, België, en deze chemicaliën door anderen met een gehuurd voertuig op te laten halen en deze te laten vervoeren naar en afleveren bij verschillende locaties in Nederland. Uit de vaststellingen van het hof blijkt dat deze chemicaliën zwavelzuur, zoutzuur, mierenzuur en caustic soda betreffen. Zoutzuur en zwavelzuur zijn vermeld in bijlage I, categorie 3 van Verordening 273/2004 en vormen daarmee geregistreerde stoffen zoals bedoeld in artikel 2 aanhef en onder a Verordening 273/2004. Dit betekent dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit, te weten het voorbereiden of bevorderen van Opiumwetdelicten als bedoeld in artikel 10a lid 1 Opiumwet, betrokken is geweest bij het in de handel brengen van de geregistreerde stoffen die ook in de tenlastelegging onder 2 worden genoemd, en dat de verdachte daarom met betrekking tot het in de handel brengen van die zowel in de bewezenverklaring onder 1 als in de tenlastelegging onder 2 genoemde hoeveelheden geregistreerde stoffen niet als 'marktdeelnemer' kan worden aangemerkt. Het hof heeft de verdachte dus in zoverre terecht vrijgesproken van de onder 2 ten laste gelegde meldplicht, wat er ook zij van de gronden waarop het hof deze vrijspraak heeft doen steunen.

Van belang is daarnaast nog het volgende. Aan de verdachte is onder 2 onder meer ten laste gelegd dat hij 33 x 30 liter zwavelzuur en/of 20 x 30 liter aceton heeft besteld en/of vervoerd en/of ontvangen en/of opgeslagen en/of voorhanden heeft gehad in de periode van 17 augustus 2015 tot en met 19 augustus 2015. Aceton is – evenals zwavelzuur – vermeld in bijlage I, categorie 3 van Verordening 273/2004 en vormt daarmee een geregistreerde stof zoals bedoeld in artikel 2 aanhef en onder a Verordening 273/2004. Volgens de tenlastelegging onder 2 had de verdachte met betrekking tot deze stoffen een meldplicht.

Het hof heeft, zoals hiervoor onder 2.1.3 is weergegeven, de verdachte vrijgesproken van de in tenlastelegging onder 1 genoemde gedragingen met betrekking tot het transport in de periode van 17 augustus tot en met 19 augustus 2015 van de hiervoor genoemde hoeveelheden zwavelzuur en aceton. Met betrekking tot deze geregistreerde stoffen doet zich dus niet de situatie voor dat het bestanddeel 'marktdeelnemer' niet kan worden bewezen verklaard omdat is vast komen te staan dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van de betreffende geregistreerde stoffen. De genoemde vrijspraak berust er echter op dat naar het oordeel van het hof onvoldoende bewijs bestaat dat de verdachte in enigerlei vorm betrokken was bij het transport in de periode van 17 augustus tot en met 19 augustus 2015. Daaruit volgt tevens dat onvoldoende bewijs bestaat dat de verdachte betrokken was bij het in de tenlastelegging onder 2 bedoelde 'voorval', voor zover dat 'voorval' betrekking heeft op datzelfde transport. Het hof heeft daarom de verdachte ook in zoverre

terecht vrijgesproken van de onder 2 ten laste gelegde overtreding van de meldplicht.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:767

Zaaknummer: 20/01831

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M. Kuijer en T. Kooijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraak na prejudiciële vragen: is er sprake van een marktdeelnemer?

Uitspraak na prejudiciële vragen: is er sprake van een marktdeelnemer?

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat de verdachte zich niet schuldig heeft gemaakt aan overtreding van de meldplicht van artikel 8 lid 1 van Verordening 273/2004.

Het relevante juridische kader is weergegeven in het arrest van de Hoge Raad van 14 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1841, r.o. 3.1.1 tot en met 3.2.2.

Voor de beoordeling van het cassatiemiddel is in het bijzonder artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 van belang. Daarin is een meldplicht opgenomen voor ‘marktdeelnemers’ om voorvallen met betrekking tot geregistreerde stoffen bij de bevoegde autoriteiten te melden. Het gaat daarbij om ‘elk voorval, zoals ongewone orders voor of transacties met in de handel te brengen geregistreerde stoffen, dat erop kan wijzen dat die in de handel te brengen stoffen wellicht worden misbruikt om verdovende middelen of psychotrope stoffen op illegale wijze te vervaardigen’. Het niet voldoen aan deze meldplicht is strafbaar gesteld als economisch delict.

Het begrip ‘marktdeelnemer’ is in artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004 gedefinieerd als ‘elke natuurlijke of rechtspersoon die betrokken is bij het in de handel brengen van geregistreerde stoffen’.

In het onder 1.2 weergegeven arrest heeft het Hof van Justitie uitleg gegeven aan het begrip ‘marktdeelnemer’ als bedoeld in artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004. Deze uitleg houdt in de kern het volgende in. Alleen personen die betrokken zijn bij het binnen een legaal kader in de handel brengen van geregistreerde stoffen, kunnen worden beschouwd als ‘marktdeelnemer’ (overweging 39). De werkingssfeer van Verordening 273/2004 is ook beperkt tot de legale handel in geregistreerde stoffen. Waar het gaat om illegale activiteiten met betrekking tot geregistreerde stoffen, is daarentegen het Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met

betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel, van belang (overweging 53). Een natuurlijke persoon of rechtspersoon die in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van in de Europese Unie geregistreerde stoffen, is daarom geen ‘marktdeelnemer’ in de zin van artikel 2 aanhef en onder d Verordening 273/2004 (overwegingen 55 en 56).

Dit brengt het volgende mee voor gevallen waarin aan de verdachte (mede) is ten laste gelegd dat hij de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 niet heeft nageleefd.

Voor een veroordeling wegens het niet naleven van de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 is vereist dat de verdachte kan worden aangemerkt als ‘marktdeelnemer’. Het begrip ‘marktdeelnemer’ is dus een te bewijzen bestanddeel. Dat bestanddeel kan niet bewezen worden verklaard als komt vast te staan dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van de betreffende geregistreerde stoffen. Daarvan is in ieder geval sprake als de verdachte met betrekking tot de geregistreerde stoffen gedragingen heeft verricht, die een in de Opiumwet strafbaar gesteld feit opleveren. Op deze wijze wordt ook voorkomen dat op een persoon die zich met betrekking tot geregistreerde stoffen schuldig maakt aan een Opiumwetdelict, tevens de meldplicht zoals bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 zou komen te rusten en hij dus het eigen strafbare handelen zou moeten melden.

In het geval dat aan een verdachte zowel het niet voldoen aan de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004, als een Opiumwetdelict met betrekking tot dezelfde geregistreerde stoffen (cumulatief of alternatief) is ten laste gelegd, moet de rechter als eerste beoordelen of dat ten laste gelegde Opiumwetdelict kan worden bewezen verklaard. Als dat het geval is, heeft dat immers tot gevolg dat de verdachte niet kan worden aangemerkt als ‘marktdeelnemer’ in de zin van artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004.

Als aan een verdachte uitsluitend het niet voldoen aan de meldplicht als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening 273/2004 is ten laste gelegd, kan het bestanddeel ‘marktdeelnemer’ niet worden bewezen verklaard als komt vast staan – gelet op wat daarover rechtstreeks uit de bewijsvoering volgt dan wel door of namens de verdachte met voldoende concretisering is aangevoerd – dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit betrokken is bij het in de handel brengen van geregistreerde stoffen.

Het hof heeft over het onder 1 bewezen verklaarde feit vastgesteld dat de verdachte, tezamen met een ander, Opiumwetdelicten heeft voorbereid dan wel bevorderd, door een voertuig te huren en daarmee chemicaliën op te halen bij een chemisch bedrijf in Luik, België, en deze vervolgens te vervoeren naar en af te leveren bij verschillende locaties in Nederland. Uit de

vaststellingen van het hof blijkt dat deze chemicaliën zwavelzuur, zoutzuur, mierenzuur en caustic soda betreffen. Zoutzuur en zwavelzuur zijn vermeld in bijlage I, categorie 3 van Verordening 273/2004 en vormen daarmee geregistreerde stoffen zoals bedoeld in artikel 2 aanhef en onder a Verordening 273/2004. Dit betekent dat de verdachte in het kader van een illegale activiteit, te weten het voorbereiden of bevorderen van Opiumwettdelicten als bedoeld in artikel 10a lid 1 Opiumwet, betrokken is geweest bij het in de handel brengen van de geregistreerde stoffen die in de tenlastelegging onder 2 worden genoemd, en dat de verdachte daarom niet als 'marktdeelnemer' kan worden aangemerkt. Het hof heeft de verdachte dus terecht vrijgesproken van de onder 2 ten laste gelegde meldplicht, wat er ook zij van de gronden waarop het hof deze vrijspraak heeft doen steunen.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:766

Zaaknummer: 20/01829

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M. Kuijer en T. Kooijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen als bedoeld in artikel 285 Sr.

Gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen als bedoeld in artikel 285 Sr.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, bedreiging met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen ontstaat en bedreiging met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van goederen ontstaat is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring voor zover die inhoudt dat de verdachte aangever heeft bedreigd met ‘enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van goederen ontstaat’.

Deze bewezenverklaring steunt op de verklaring van de verdachte op de terechtzitting van 2 februari 2021, inhoudende: ‘(...) Op 23 maart 2019 ben ik in de winkel van Tele2 in Rotterdam geweest en ben daar toen tekeer gegaan tegen het winkelpersoneel. (...)’ en het proces-verbaal van politie, inhoudende als verklaring van aangever:

‘Ik doe aangifte van bedreiging. Ik ben werkzaam in de functie van manager van het bedrijf Tele2 Retail BV, gevestigd te Rotterdam. Op 23 maart 2019 bevond ik mij in de telefoonwinkel. Ik zag een man de winkel in komen lopen. Collega hielp de man. Ik hoorde dat de man schreeuwde: “Ik ga de winkel verbouwen als ik geen telefoon mee krijg”. Ik vroeg aan mijn collega de klantgegevens van de man. De gegevens zijn: verdachte, geboren in 1983, telefoon [telefoonnummer]. Ik voelde mij bedreigd door de houding, het gedrag en hetgeen de verdachte in de winkel geuit heeft. (...)’

De verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep van 6 december 2021 verklaard – zakelijk weergegeven:

‘(...) Ik ben op 23 maart 2019 in een Tele 2 winkel in Rotterdam geweest. Ik ben naar binnen gegaan om te zeggen dat ik een abonnement wilde afsluiten waarbij ik een nieuwe telefoon

zou krijgen. Er werd tegen mij gezegd dat ik geen nieuwe telefoon kon krijgen en dat ik alleen een sim-only abonnement kon afsluiten.'

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 285 lid 1 Sr en dat daarom aangenomen moet worden dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden 'enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van goederen ontstaat' zijn gebruikt in de betekenis die die woorden hebben in die bepaling. De Hoge Raad overweegt dat artikel 285 Sr (oud) nadien alleen ten aanzien van het strafmaximum is gewijzigd en haalt genoemde bepaling aan.

De Hoge Raad overweegt dat de in artikel 285 Sr bedoelde bedreiging met 'enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van goederen ontstaat' ziet op bedreiging met een misdrijf dat in Boek 2, Titel VII Sr met het opschrift 'Misdrijven waardoor de algemene veiligheid van personen of goederen wordt in gevaar gebracht' (art. 157 tot en met 176c Sr) strafbaar is gesteld (vgl. ECLI:NL:HR:1997:ZDo877) en niet op bijvoorbeeld het in Titel XXVII Sr strafbaar gestelde misdrijf van zaaksbeschadiging (art. 350 Sr).

De Hoge Raad overweegt dat het hof – kort gezegd – vastgesteld heeft dat de verdachte in de telefoonwinkel waar aangever werkzaam was, is tekeergegaan tegen het winkelpersoneel en heeft geschreeuwd: 'Ik ga de winkel verbouwen als ik geen telefoon mee krijg'. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat de verdachte aldus aangever heeft bedreigd met een misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van goederen is ontstaan, waarbij het hof kennelijk het oog had op zaaksbeschadiging, mede gelet op hetgeen is vooropgesteld, niet begrijpelijk is. Daarover klaagt de klacht terecht en de Hoge Raad zal de verdachte vrijspreken van dit feit. Daardoor worden de aard en de ernst van hetgeen in de bestreden uitspraak overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard – onder meer drie bedreigingen, waaronder twee met een misdrijf tegen het leven gericht – niet aangetast, zodat een verdere vernietiging van de uitspraak op deze grond achterwege kan blijven.

J.H.J. Verbaan, juni 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:808

Zaaknummer: 22/00383

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C.N. Dalebout

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Deelneming aan een terroristische organisatie.

Deelneming aan een terroristische organisatie.

Wenk

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie onder meer deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van terroristische misdrijven, meermalen gepleegd is bewezen verklaard, onder meer dat de bewezenverklaring van de deelneming door de verdachte aan de terroristische organisatie Al Qaida op het Arabisch Schiereiland (AQAP) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder onder meer overwogen dat het aan de hand van het dossier en het onderzoek ter terechtzitting vaststelt dat de verdachte in 2016 met een vissersboot vanuit Somalië naar Jemen is vertrokken. Daar kwam hij terecht in Mukalla, dat in handen was van Al Qaida, hetgeen hij ook wist. In Jemen verbleef de verdachte in verschillende huizen en bij verschillende personen, zonder daarvoor iets te betalen.

Op 11 maart 2020 heeft de verdachte bij de politie verklaard dat hij zich had aangesloten bij Al Qaida. Op 12 maart 2020 heeft de verdachte bij de politie verklaard dat hij in Jemen niets had en dat hij leefde van Al Qaida; dat zij hem eten en onderdak gaven.

Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de verdachte verklaard dat hij ongeveer 6.000 dollar had toen hij aankwam in Somalië en dat daarvan nog ongeveer 200 dollar over was toen hij eenmaal aankwam in Jemen. De verdachte heeft vervolgens ongeveer drie jaren in Jemen verbleven. Daarnaast heeft de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat hij in Jemen contact had met een persoon die hem een identiteitskaart om te reizen had beloofd en dat deze persoon bovendien geld voor hem regelde. Uiteindelijk heeft de verdachte van deze persoon in november 2019 ongeveer 2.500 dollar ontvangen. De verdachte heeft hierover verklaard dat dit gebruikelijk is in hun cultuur.

Vervolgens heeft de verdachte vanaf de eerste week van december 2019 tot en met half of eind februari 2020 in een hotel verbleven. Via de Nederlandse ambassade in Oman is de verdachte uiteindelijk terug in Nederland gekomen. Bij terugkeer in Nederland is onder verdachte een

bedrag van US\$ 600 in beslag genomen. Dit ondersteunt de verklaring van verdachte dat hij US\$ 2.500 heeft ontvangen. De verschafte identiteitskaart en dit, voor een straatarm land als Jemen, enorme bedrag ziet het hof als een beloning voor een door verdachte verrichte bijdrage aan de verwezenlijking van het doel van de organisatie.

De verklaring van verdachte dat hij, zonder aangesloten te zijn bij AQAP en zonder enige wederdienst ten behoeve van AQAP te verlenen uit louter liefdadigheid, zo lang kost en inwoning alsmede een bedrag van US\$ 2500 heeft ontvangen en een identiteitskaart om te reizen, schuift het hof als ongeloofwaardig terzijde. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat het een feit van algemene bekendheid is dat Jemen geteisterd wordt door een burgeroorlog, buitenlandse inmenging en hongersnoden.

Op grond van het voorgaande, in onderlinge samenhang beschouwd, is het hof van oordeel dat de verdachte heeft behoord tot AQAP, een op het plegen van terroristische misdrijven gericht samenwerkingsverband en dat hij daarnaast ook een aandeel heeft gehad in gedragingen die verband hielden met de verwezenlijking van het binnen die organisatie bestaande oogmerk. Daarmee komt het hof tot een bewezenverklaring ten aanzien van AQAP.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 140 (oud) Sr en artikel 140a (oud) Sr van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat van 'deelneming' aan een organisatie als bedoeld in artikel 140 en 140a Sr slechts dan sprake kan zijn als de betrokkene behoort tot het samenwerkingsverband en een aandeel heeft in gedragingen dan wel gedragingen ondersteunt die strekken tot of rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het in die artikelen bedoelde oogmerk (vgl. ECLI:NL:HR:2012:BW5161 en ECLI:NL:HR:2022:969).

De Hoge Raad overweegt dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte van AQAP een identiteitskaart en een bedrag van \$ 2.500, dat voor een straatarm land als Jemen een enorm geldbedrag is, ontvangen heeft. De Hoge Raad oordeelt dat die vaststelling ook in samenhang met het oordeel van het hof dat de verklaring van de verdachte dat hij die identiteitskaart en dat geld uit liefdadigheid heeft ontvangen, niet geloofwaardig is, echter niet toereikend is voor het oordeel dat de verdachte daadwerkelijk een aandeel heeft gehad in gedragingen dan wel gedragingen heeft ondersteund die strekken tot of rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het binnen AQAP bestaande oogmerk en dus aan die organisatie heeft 'deelgenomen' in de gegeven betekenis (vgl. over de (beperkte) betekenis die in de bewijsredenering kan toekomen aan het uitblijven van een aannemelijke verklaring van de verdachte voor een – in het licht van het ten laste gelegde – relevante omstandigheid ECLI:NL:HR:2022:1864). De bewezenverklaring is daarom op dat punt ontoereikend gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, juni 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:771

Zaaknummer: 22/02139

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: T.M.D. Buruma en F.T.C. Dölle

Wetsartikelen: 140 Sr en 140a Sr